

Gitarist Lee Ranaldo over de modelcarrière van Sonic Youth

'Gelukkig hebben we nooit een hit

Sonic Youth staat volgende week op het podium in Schaarbeek. Allicht gaan de gelukkigen onder u hen aanschouwen omwille van die geweldige noisestormen, die dissonante stoten elektriciteit, dat balanceren op de koord tussen orde en chaos. Het rockgevoel, *quoi*.

DOOR KURT BLONDEEL

Nochtans is Sonic Youth nooit een groepje geweest dat in de garage leerde rocken. Kim Gordon was een kunstcurator die zich de bas liet aanpraten, Thurston Moore adreerde de Ramones tot hij het gitaarminimalisme van Glenn Branca ontdekte, en de andere gitarist Lee Ranaldo heeft zelfs een paar boeken geschreven.

Ondanks het vertrek van de in 2001 getreden geluidsbricoleur Jim O'Rourke, die inmiddels naar Tokio is verkast, is het voor de New Yorkers dezer dagen business as usual: 24 uur per etmaal volstaan bijlange na niet om al hun artistieke duivels te temperen. Zo trok drummer Steve Shelley pas nog op tournee met de groep Two Dollar Guitar, werkte Gordon haar fotoboek *Chronicles Vol. 2af*, en schreef ze samen met echtgenoot Moore muziek voor de interdisciplinaire tentoonstelling *Music Is A Better Noise*. Ondertussen wordt er ook nog getoerd voor het eerder dit jaar verschenen *Rather Ripped*, Sonic Youths laatste verplichting aan het Geffenlabel, dat op hun voorspraak ooit Nirvana en Beck tekende. Toch verschijnt deze week bij dezelfde stal nog *The Destroyed Room*, een verzameling van recente restjes en rareiteiten.

Het is eind november en Lee Ranaldo (50) is even in Hasselt om er samen met zijn vrouw, kunstenaress Leah Singer, hun gezamenlijke multimediaalproject *Drift* op te voeren. Het gezin Ranaldo (ook de twee kinderen zijn meegereid) verblijft in Huis Hoste, een prachtige kubistische woonst in de Limburgse hoofdstad en een verlengstuk van Kunstencentrum BELGIE, dat er sommige van haar producties in onderbrengt.

Denk je, als je in een pand als dit je koffer uitlaadt, nog wel eens terug aan de vroege jaren tachtig, toen jullie in een krap onverwarmd busje toerden, nauwelijks geld voor eten hadden en slapen op vloeren die naar kattenpis roken?

Lee Ranaldo: "(glimlacht) Niet vaak, maar ik draag het wel met me mee. *Paying your dues*, noemen ze zo iets. Gelukkig zijn mensen die in die omstandigheden leven meestal jong, waardoor het hen allemaal geen fluit kan schelen. Stel je voor: we reisden door Europa en speelden muziek. We waren

extatisch, want wat kon in hemelsnaam beter zijn? Je bent al blij dat er enkelingen bestaan die openstaan voor wat je doet. Maar wat belangrijker is: we zijn dat stadium gaandeweg ontgroeid. We kennen genoeg bands van onze generatie die het veel minder goed is vergaan."

Waarom zijn jullie geslaagd waar zij faalden?

"Goh, ik weet het niet. We hebben vaak gezien hoe groepen die ons pad kruisten een vrij extreme levenswijze met zwaar drugsgebruik cultiveerden, terwijl hun muziek vrij conventioneel klonk. Wij hebben dan weer een normaal leven geleid - kinderen, huizen die niet naar kattenpis ruiken, enzovoort - terwijl ons werk bij momenten toch heel radicaal was.

"Volgens mij heeft ons lange bestaan met toewijding te maken en met het besef dat we samen iets hebben dat heel goed in elkaar klikt. We hebben nooit toegestaan dat individuele ego's dat evenwicht verstoorden. Sonic Youth is altijd een democratie geweest, iedereen schrijft mee aan de nummers. Kletterende ruzies hebben we nooit gehad."

Thurston Moore zei ooit dat het kwaadst dat hij op jou is geweest, was toen hij je lang geleden op een tournee een ijsje zag eten en hij stikjaloers was omdat hij er zich geen kon veroorloven.

"(schatert) Wel, als dat zijn slechtste moment in 25 jaar Sonic Youth is, dan zegt dat inderdaad veel. Eigenlijk hebben we bijna een modelcarrière gehad: tijdens de vroege dagen gingen er voor ons vooral deuren open op creatief vlak, terwijl we later gaandeweg de financiële armslag hebben gekregen om ook individueel dingen te kunnen uitproberen, onder meer door bij Geffen te tekenen. Wellicht is het feit dat we nooit een grote hit hebben gehad ons grootste geluk geweest. Zo'n plotse uitbarsting van succes en populariteit kan de boel heel snel om zeep helpen. Dat hebben we van nabij meegemaakt met Nirvana."

Zowel bij *Drift* als in de proza en gedichten die je schrijft, merk je duidelijk de invloed van de beat-

■ 'Als primitieve spelers zoals wij iets bewijzen, is het dat het in rock helemaal niet om de techniek draait.'

schrijvers. Wat heb jij altijd zo fascinerend aan hen gevonden?

"Dat wat Kerouac, Ginsberg en Burroughs in de jaren veertig en vijftig deden eigenlijk fungeerde als mal voor die hele globale explosie van jeugdcultuur nadien. Maar vooral hebben hun publicaties me ertoe aangezet mijn eigen schrijfsels serieuzer te nemen."

Ik denk dat wij als vijftigers nog steeds jonger zijn dan sommige groepen half zo oud als wij

Heeft dat geïnspireerde karakter, dat creëren vanuit een stream of consciousness ook je manier van gitaarspelen gestuurd?

"Er is in elk geval een verband met dat ter plekke interpreteren van een ervaring, met

die 'eerste gedachte, beste gedachte', zoals Ginsberg het altijd noemde. Maar net zo lang schaven aan een structuur of details tot alles goed zit, doen we bij Sonic Youth ook. Die twee polen houden elkaar in evenwicht."

Gaat je voorkeur als performer uit naar spoken word of zingen?

"Hmm, eigenlijk maak ik er geen onderscheid tussen. Al valt het me telkens weer op welke naakte ervaring spoken word eigenlijk vormt. Ik heb mijn kinderen mee op tournee en soms lees ik hen een verhaaltje voor. Wel, zelfs als je als volwassene een verhaal vertelt aan een andere volwassene voel je daarin dezelfde mate van behaaglijkheid, op een vrij primaire manier eigenlijk. Spoken word kan heel intiem zijn, intiemer dan een concert zelfs."

Een moderne filosoof en persoonlijke kennis van jou heeft eens gezegd dat zingen de laagste vorm van communicatie is.

"Hm, ik denk niet dat ik het daarmee eens ben. Als je weet dat alle klassieke Griekse werken in de eerste plaats in lied- of verhaalvorm zijn verspreid en pas later werden opgetekend, vind ik 'laag' bijzonder negatief klinken. O, hij refereerde aan musicals? Maar over wie hebben we het?"

Over Homer Simpson.

"(lacht) Ja, Sonic Youth heeft ooit eens een gastrolletje mogen spelen in *The Simpsons*. *Perhaps my biggest claim to fame.*"

Vind je zelf dat je succesvol bent in wat je doet?

"Dat hangt ervan af. Want wat je als creatieveling drijft, is toch altijd het besef dat je er nog niet helemaal bent. Met Sonic Youth meten wij succes vooral af aan het aantal jonge en oudere mensen dat op ons afstapt om ons te vertellen hoe betekenisvol een bepaalde periode van de band - ja, we bestaan lang genoeg om periodes te hebben - voor hen is geweest. Dat is toch een indicatie dat je tenminste iets aan de dialoog die muziek is hebt toegevoegd."

Iemand heeft Sonic Youths muziek eens 'antihistorisch' genoemd. Ik kan eigenlijk geen fantastischer compliment voor een rockband bedenken.

"(knikt) Ik hou wel van die term. Wanneer je gitaar leert spelen, leer je precies dezelfde akkoorden als iedereen, speel je andermans songs na en als gevolg daarvan ga je in diezelfde vorm schrijven wanneer je aan je eigen songs toekomt. Maar toen we ons begin jaren tachtig op die alternatieve stemmethoden wierpen,

muziekodroom.be

ZA 16/12/2006

WHAT JAZZ?! LATE NITE

MET BILLIE KING, PRIMA DONKEY & COEM

www.muziekodroom.be

POP IN LIMBURG BE

Voor het meest complete overzicht van concerten, festivals en andere popfeestjes in Limburg surf naar de popsite

www.popinlimburg.be.

■ Miossecs chansons glimmen als een opgewreven appel, maar binnenin krioelt het van de wormen.

Miossec overtuigend in Botanique

Herfsttroost met de Houdini

BRUSSEL • Hij lapt alle regels en tradities van het chanson aan zijn laars en ook in een overvolle Botanique leek Christophe Miossec in niets op de stereotiepe chansonnier. Daar gidste hij je timide door het herfstduister van zijn ziel.

DOOR GUNTER VAN ASSCHE

In Vlaanderen loopt het niet zo'n vaart met de carrière van de Bretonse Brusselaar Miossec en eigenlijk is dat vreemd. Zijn debuut *Boire, Brûle* en de recentste plaat *L'Étreinte* vormen namelijk de perfecte introductie voor wie altijd een broertje dood had aan chansonniers. Miossecs oeuvre is immers meer schatplichtig aan de Britse new wave. Desondanks verwierf hij precies

naam door typische chansons te pennen voor Franse sterren als Juliette Gréco, Jane Birkin of Johnny Hallyday.

Over de taalgrens en in Frankrijk is Miossec een superster. Het publiek in de Orangerie was dan ook bijna uitsluitend Franstalig. En luidruchtig: hoe later op de avond, hoe burlesker de aanwezigen verzoekjes en opmerkingen naar het podium slingerden. Telkens antwoordde de Breton met een schuchtere grijns, een ogenblik stilte en een bon mot.

Het optreden begon met 'La facture d'électricité', schroomvallig hield de zanger zich verborgen achter zijn microfoon, terwijl hij zijn rug kromde alsof hij de last van de wereld moest torsen. Zijn stem klonk nu eens van rauw schuurpapier ('Crime', 'Le loup'), en dan weer van zacht fluweel ('Brest', 'Je m'en vais'), waarbij een spaarzame viool als sparringpartner diende. Alleen jammer